

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 539/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Konvičným, Rázusova 1, Košice, proti postupu Okresného úradu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. OU-DK-OVVS-2024/000209 (pôvodne vedenom pod sp. zn. OU-DK-OVVS-2023/003151) takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného úradu v konaní vedenom pod sp. zn. OU-DK-OVVS-2024/000209. Navrhuje ústavnému súdu, aby prikázal okresnému úradu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je poškodeným v napadnutom priestupkovom konaní, ktoré začalo postúpením veci uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Dolný Kubín z 26. januára 2023 vo veci podozrenia z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Sťažovateľ popísal priebeh napadnutého konania, ktorý podľa jeho názoru nesmeruje efektívne k meritérnemu rozhodnutiu o priestupku. Sťažovateľ bol oznamovateľom trestného činu (ktorý nebol zistený a vec bola postúpená na napadnuté priestupkové konanie) a od počiatku vystupoval v konaní v pozícii poškodeného, čo vyplýva ešte z obsahu trestného oznámenia z 3. decembra 2022. Napriek uvedenému okresný úrad sťažovateľovi priznal až 25. júla 2024, t. j. viac ako rok a pol po začatí konania, procesné postavenie poškodeného v priestupkovom konaní. Termíny ústnych pojednávaní nariaďuje s odstupom takmer troch mesiacov, a to aj napriek tomu, že pojednávania sa neuskutočňujú z dôvodu opakovaných ospravedlnení obvinených. K výsluchu sťažovateľa ako poškodeného okresný úrad pristúpil viac ako jeden rok po postúpení veci. Dlhodobu toleruje

evidentne účelové konanie obvinených, ktoré sa už viac ako rok a pol vyhýbajú ich výsluchu v konaní, t. j. zásadným spôsobom sťažujú postup v konaní, pričom doteraz nevyužil ani žiadne poriadkové opatrenia. V napadnutom konaní preto dochádza k nesprávnemu (nezákonnému) úradnému postupu, najmä k porušovaniu § 3 ods. 1 a 4 správneho poriadku. Vzhľadom na dĺžku trvania konania o priestupku, resp. dobu, ktorá už uplynula od spáchania priestupku, objektívne hrozí, že v dôsledku nečinnosti, resp. neefektívneho konania porušovateľa bude musieť byť vec zastavená, a to z dôvodu zániku zodpovednosti obvinených za priestupok. Okresný úrad nepostupuje v konaní efektívne a bez zbytočných prietahov, čím dochádza k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného úradu v napadnutom priestupkovom konaní.

4. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak [§ 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

5. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) je založená na princípe subsidiarity, tzn. že ústavný súd nastupuje ako nástroj ochrany základných práv a slobôd až po vyčerpaní všetkých dostupných efektívnych prostriedkov na ochranu práv uplatniteľných v zhode so zákonom v systéme orgánov verejnej moci.

6. Tomu zodpovedá aj znenie § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

7. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených zákonom domáhať ochrany na správnom súde [§ 2 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“)]. Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania. Žalobca sa môže žalobou domáhať odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatom administratívnom konaní, ako aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie práv spôsobených nečinnosťou správneho orgánu (§ 242 ods. 1 SSP). Za tejto procesnoprávnej úpravy preto možno konštatovať, že správna žaloba proti nečinnosti spĺňa všetky atribúty účinného

prostriedku nápravy aj v sťažovateľovej veci, pretože v prípade zistenej nečinnosti správneho orgánu správny súd uloží povinnosť konať a rozhodnúť v konkrétnej lehote, disponuje donucovacím prostriedkom vo forme ukladania pokút správnemu orgánu a dohliada na vec až do skončenia administratívneho konania vydaním rozhodnutia. Zároveň správny súd disponuje právomocou primerane finančne odškodniť ujmu na právach účastníkov správneho konania spôsobenú nečinnosťou správneho orgánu.

8. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

9. Podmienka vyčerpania právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd, sa nevyžaduje, ak sťažovateľ preukáže, že tieto právne prostriedky nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Sťažovateľ však vo svojej ústavnej sťažnosti vôbec netvrdí, že tento prostriedok nápravy nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, nepožaduje odpustenie vyčerpania dostupného prostriedku nápravy ani žiadne dôvody nepreukázal.

10. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

11. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu